

че погледътъ му искаше на лъжя учтивостта му, и заклевамъ се, че у него имаше едно ухилване отъ радостъ и отъ хула.

Не щж го подтвърдиж сега, твърдѣ е възможно да сжмъ се измамилъ; нѣ сичката ми кръвь се разигра и се помжчихъ да не се разядж. Въздържяхъ се, и тогази била когато хваляхж съвѣмъ християнското ми търпѣние, бѣхъ го веке изгубилъ.

« Утрѣ, каза испитвачятъ, много ще ми е мжчно да ви прочетж публично сентенцията, нѣ това е една неизбѣжна формалность.

« — Нѣка, отговорихъ азъ.

« — Отъ тоя чясъ, повтори той, здружяването на приятелятъ ви е позволено.»

Вардачятъ се повика. Прѣдадохъ ме пакъ на ржцѣтъ му, и му заповѣдахъ да ме заведе у тъмницата на Марончели.

Какъвъ сладъкъ чясъ за приятеля ми и за мене е този, дѣто слѣдъ едно раздѣлене отъ една година и три мѣсеца! и слѣдъ толкое истеглени лошабини, даде ни се да се видимъ пакъ! Радоститѣ на приятелството ни накарахъ да забравимъ за нѣколко минути отсжждането си.

Обаче, твърдѣ наскоро се отървахъ отъ ржцѣтъ му, за да земж перото и да пишѣж на баща си. Желаяхъ прѣдъ сичко друго нѣщо азъ първо да извѣстиж на домородството си повината за злочестията си, щото жялното впечатлене, което ще осѣтижтъ сичкитѣ ония които обичяхъ, да се ослаби бари чрѣзъ тия утѣшителни думи, които се вджхватъ отъ рели-